

нашия Живков! Много хора се мъчат да дъвчат цървулите на Андрей. Ама зъбите им са слаби. Ти поне знаеш, че във Великото народно събрание имаше един Васил Симов. Неговата подкомисия се занимаваше шумно с Андрей. И какво направи – дупка в морето! Асен Мичковски също се заканваше, че ще му види сметката. Дори организира подобие на обществен процес в Стара Загора по случая „Нева“. И какво – пак дупка в морето! Да не говорим за прословутия доклад на Асен Мичковски, Румен Биков и Маргарит Мицев. * Андрей добре им отговори с чувство за хумор, че от храстите, където ровичкат, няма да изскочи заек.

– Тъкмо това ме смуцава най-много.

– Кое по-точно?

– Че не признава никаква вина!

– Ти какво? Искаш да си сложи сам главата на дръвника ли?

Виждам, че не мога да ѝ изляза на глава. Тя се е хванала за Андрей Луканов като повет за стобор. И е готова в името на приятелството си с него да си затваря очите.

Лошото е, че по отношение на Луканов ** просто е заслепена и вярва в пълната му непогрешимост. Нещо, което ще пречи на обективността на Комисията по корупцията.

VII

На второто заседание на парламентарната група на БСП атмосферата е натегната. Всички са видели Велислава Дърева на телевизионния екран, чели са изявленията ѝ във вестниците и са се настроили срещу ѝ.

Най-гневен е заместник-председателят на групата Александър Маринов. Той просто не може да сдържи нервите си. Със зачервено и разлютено лице отсича:

* Става дума за „Доклад относно персоналната вина и отговорност на г-н Андрей Луканов – народен представител, за неговото участие във взимането и изпълнението на решения, с което е допринесъл за настъпването на икономическата криза в България“. – Бел. авт.

** Години след това Велислава Дърева ще се изповяда пред вестник „Труд“ (броят от 5 август 1998 г.): „Нашето приятелство с Андрей (Луканов) беше много дълбоко. Той е човекът, който ме направи политик.“

– Това са безотговорни изказвания! Клевети! Хули! Клюки! В стремежа си да демонстрира независимост нашата колежка храчи върху партийната дисциплина!

Силата на раздразнението му никак не съответства на степента на провинението. И аз се питам дали не вижда себе си в огледалото на анонимните изхвърляния на Велислава Дървева. Публична тайна са връзките му с бизнессредите, свързани с Първа частна банка.* Редовен посетител е на бизнесцентъра на булевард „Евлоги Георгиев“ и на бизнесклуба „Меркури“ на улица „Раковски“.

Най-неочаквано и Йовчо Русев, един сравнително улегнал и спокоен човек, показва признаци на раздразнителност:

– Обвиненията ѝ са вятър и мъгла! Не са подкрепени с никакви доказателства. Разбирам, да каже нещо конкретно. А тя...

Повечето от депутатите се солидаризират с Александър Маринов и Йовчо Русев. Сформира се нещо като хор на възмуцението. И понеже Нора Ананиева отпуска за няколко мига диригентската палка, бликва словесна какофония. Всеки говори, а никой никого не слуша. От общия неорганизиран шум изскачат само отделни думи: „Безобразие... Маскарлък... Наглост...“

Чавдар Кюранов се провиква:

– Недейте така, другари! Велислава има право да говори по съвест каквото си иска. Ние сме народни представители. Забравихме ли Конституцията? Пък и не знаем какво точно е казала.

Хорът веднага го контрира:

– Знаем! Знаем! Нали я чухме? Нали я видяхме?

– Все пак, преди да отсъдим, трябва да я изслушаме – натиска педала Чавдар Кюранов. – И в римското право...

– Да я изслушаме?! Но къде е? Защо отсъства?

– Може да ѝ се е случило нещо...

– Обади ми се, че не се чувства добре – вдига ръка за внимание Нора Ананиева.

– Аз съм решително против Дървева да бъде член на комисията – казва Александър Маринов. – Правя ѝ отвод!

Със симулативна неохота Нора Ананиева подлага отвода на гласуване и той се приема.

– Не е справедливо! – мъчи се да обясни отрицателния си вот

---

* По-късно като председател на софийската организация на БСП Александър Маринов налага кандидатурата на банкера Венцислав Йосифов за кмет на София.

Чавдар Кюранов. – Идеята за комисията е нейна и на Тамбуев. А ние я лишаваме от възможността да я осъществи. При това взимаме решението си недемократично в нейно отсъствие!...

Чавдар Кюранов ме поглежда призивно. „Защо не я защитиш? – питат ме очите му. – Нали заедно почнахте?“ Щипвам се с палеца и показалеца над адамовата ябълка, където би трябвало да бъде оперираният ми ларинкс. Демек, и да искам да се застъпя, не мога. За да овладее аудиторията, трябва да си дера гърлото, а на мен още не ми иде да говоря. Пък и да си призная, нямам особено желание. Велислава надробява кашата, а сега, скрита някъде, чака друг да я изсърба. Вече съм почти сигурен, че прибързаната ѝ показност и сляпата ѝ пристрастност ще навредят на обективността на работата ни.

Нора Ананиева подхваща някаква увертюра за корупцията. Убедена е, че корупцията вирее там, където условията за живот са непоносими. Говори за съблазните и за това колко е трудно човек да им отстоява. Особено когато е беден. (Разбира се, не в българския, а в европейския смисъл на думата.) „Но, другари, ние като избраници на партията и народа трябва...“

Слушам я разсеяно, защото отгатвам до голяма степен репертоара ѝ. Струва ми се, че не може да ме изненада с нищо. Поведението ѝ е повече академично, отколкото публично. Нали до влизането ѝ в парламента ръководи Катедрата „Международни отношения“ във ВИИ „Карл Маркс“? А преди това израства като домашно цвете в саксията на АОНСУ, грижливо поливано от Александър Лилев. Стерилната атмосфера на науката я прави нестабилна в сложните ситуации на практиката. Все пак не може да се отрече, че се старее. Докато се мъчи да лавира върху ничията земя между Лилев, Луканов и Виденов, кариерата ѝ бележи известен напредък. Но когато се самоопределя като фенка на Луканов, положението ѝ става нестабилно. Младата генерация в партията започва леко да ѝ крои шапка...

На фона на изпълнението ѝ за корупцията си спомням едно друго нейно изпълнение – за фронтбенджърите (сеящите на предните банки) и за бекбенджърите (сеящите на задните банки). Във всички парламенти има и от едните, и от другите. Първите излагат позиции, водят полемики, дават тон. Те са най-изявените, най-опитните и най-знаещите. Вторите наблюдават, учат се, изпълняват, трупат опит. Те са, така да се каже, мимансът, без който не може нито едно представление.

Питам се, аз от кои съм? (Във Великото народно събрание Димитър Йончев, който отговаряше за местата на депутатите в пленарната зала, ме беше изтъпанил на втория ред в средата точно срещу телевизионните камери. Аз тихомълком се преместих на последния ред до вратата.)

Докато си задавам въпроса, Нора Ананиева е „изсвирила“ увертюрата си и е преминала към действието.

– На миналото заседание ние се съгласихме да предложим другаря Георги Тамбуев за председател на Комисията по корупцията.

– Ние не само се съгласихме – напомня Чавдар Кюранов. – Ние гласувахме!

– Да, да – кандисва Нора Ананиева някак несъсредоточено. – Взехме решение, без предварителен анализ. Не оценихме достатъчно какви дивиденди можем да извлечем от нашия избор. Ние обаче обсъдихме въпроса...

„Ние“ – това е ръководството на парламентарната група и ръководството на партията. Лидерският елит! В близкото минало елитът е нещо непоклатимо и несменяемо. Темелът, върху който се изгражда сградата. Арматурата на носещите ѝ колони. Усилващите стоманени шанги против социалните земетръси.

Понякога за цвят в елита се допускат и по-обикновени хора. Временно. Един, най-много два мандата, докато наивно играят по свирката на постоянните. Щом започнат да разбират тайния смисъл на игрите, идва чупката им. На тяхно място се издигат други.

В близкото минало, при едноличната власт. Сега елитът е разцентриран. И всеки негов представител се стреми да си изгради собствено лоби. Все пак звучи авторитетно, когато се каже „Ние“, нали?

– При обсъждането изникнаха някои съображения. – Нора Ананиева си поема дъх и увеличава силата на гласа си. – Ние нямаме нищо против Георги Тамбуев. Той си извоюва име и като журналист, и като политик. Има остро перо. Не се страхува от авторитети. Може не само да отразява, но и да създава събития. Но, другари, ние трябва да се грижим за кадрите си. Не бива да ги пропиляваме за шяло и нещяло. На всички ни е известно, че Георги Тамбуев прекара тежка операция. И сега е на отчет не къде да е, а в онкологията. Постоянно е под лекарско наблюдение. И ще трябва да мине много време, докато се възстанови

напълно. В негов интерес е да не бъде председател на Комисията по корупцията. Това е конфликтна комисия. Ще има борба на интереси. Ще има сблъсъци. А на другаря Тамбуев му трябва преди всичко спокойствие. Не, не! Ще бъде жестоко, нечовешко от наша страна, ако го натоварим с отговорността на председателя. Ние, разбира се, нямаме нищо против да бъде член на комисията. Той има богат практически опит. Сигурна съм, че при анкетите ще бъде дясна ръка на председателя...

Изказването на Нора Ананиева ме връща цели 32 години назад. На подло загрижения ѝ тон изведнъж ме удря в ушите едно грубо изказване на съпруга ѝ Димитър Ананиев. Нора се изразява гъвкаво с езика на демагогията, а Димитър цепи направо с езика на суровото обвинение.

Тогава сме още твърде млади. И тя, и той, пък и аз.

Годината е 1961-ва. Димитър Ананиев е пълномощник на Централния комитет на Комсомола. Нора е студентка. А аз съм главен редактор на „Кремиковски металург“.

По повод пълното слънчево затъмнение публикувам карикатура на художника Петър Дочев. На нея са изобразени двама мъже във ватенки (ватенката е символ на строителя) да се взират в тъмното слънце. Единият – през опушено стъкло, а другият – без зрително съоръжение. „Ти защо гледаш слънцето без тъмно стъкло?“ – пита единият. „Нямам нужда – отговаря другият. – На мен и без това ми е тъмно пред очите...“

От цялото ръководство на „Кремиковци“ пълномощникът на Централния комитет на КОМСОМОЛА Димитър Ананиев пръв вижда в карикатурата едва ли не някакъв организиран атентат срещу партията ръководителка и не пропуска възможността да изрази гневното си възмущение. На едно заседание в точка „Разни“ взима думата и ме заклеява като объркан индивид, който е минал някак си пътем през ковачницата на марксистко-ленинското учение, без да се подкове. На всички е известно, че „Кремиковци“ е национален обект. Строителите му олицетворяват работническата класа. А кой е авангардът на класата? Партията, естествено. Следователно на строителите трябва да се гледа като на ръководна сила. Те са, така да се каже, хазайте на страната. На тях трябва да им е ведро на душите и светло пред очите. Не може, когато сме се устремили към сияйните върхове на комунизма, да се обобщава, че на строителите им е тъмно. Очевидно при одобряването на карикатурата за печат главният ре-

дактор не се е съобразил с класово-партийния подход. Проявил е политическа слепота. Налял е катран в катранницата на класовия враг. И трябва да се направят много сериозни политически изводи.

Тогава Димитър Ананиев без въображение, без чувство за хумор от мухата на едно елементарно творческо хрумване прави слон на политическо невежество. Сега Нора Ананиева сякаш повтаря мъжа си, но с по-други, префинени средства. Хвали ме, за да ме закопае. (Как ли се казваше този похват в политиката?)

Ако от несправедливите обвинения на Димитър у мен се събуждат някакви съпротивителни сили, от хвалбите на Нора в устата ми става блудкаво. Все едно, че съм се нажабуркал с някаква лигава течност.

– Да гласуваме, другари! – Нора първа вдига ръка. В стремежа си да увлече и останалите не ме пита какво мисля по въпроса. Не пита и присъстващите дали някой не иска да застъпи обратното становище (както е прието в парламентарната практика). – Мнозинство! Приема се! – заключава Нора, доволна, че е успяла без много усилия да превърне предложението си в решение.

Преглъщам мъчително. Неудобната откровеност на председателката на парламентарната група по отношение на здравето ми направо ме забива в земята. Стискам зъби, за да овладее обзелата ме неловкост. Мрачно и непохватно гледам пред себе си.

Аз наистина не съм в онази форма, в която бях преди операцията. Тогава можех да нося две торби цимент под двете си мишници. А сега с двете си ръце не мога да нося и една торба цимент. Лесно се заморявам. Просто усещам с цялото си тяло как капацитетът на белите ми дробове постоянно намалява. Въздухът, който вдишвам, сякаш минава през сложни бариери.

Ако се съди по бодрите уверения на проф. Георги Георгиев, всичко е о'кей! Но защо на периодичните контролни прегледи в онкологията здравното ми досие се крие от мен? Каквото и да пише в него*, знам, че все още не съм сдал багажа. Наистина, не мога да нося торби цимент, но мога да разследвам корупцията. Това поне съм доказал черно на бяло с цялата си журналистическа практика.

---

* Веднъж от разстояние успях да зърна абривиатурата на диагнозата си – „ТУ“ и „КА“, което ще рече ТУМОР и КАРЦИНОМ.

Усещам как от блудкавата загриженост на Нора Ананиева стомахът ми се бунтува. Въздишам. Мъчно ми е не толкова от обиграното отношение на Нора към мен. В края на краищата тя никога не е била мой кумир. Първо – заради сатанинската праволинейност на съпруга ѝ. И второ – защото в политическото кабаре винаги е играла по чужда свирка.

Когато загубваме парламентарните избори (1991 г.), тя събира в Ловеч червените бизнесмени и ги наставлява: „Правете фирми! Взимайте пари от банките! Те ще ви се възвърнат стократно.“*

Същите указания дава и Андрей Луканов в Плевен, и Филип Боков във Враца. Изводът е ясен: като губим политическата власт, ще държим на икономическата. Нали политиката без икономиката е „Празна Мара тъпан била!“.

Съзнавам, че мъката ми идва не от Нора (никога не съм очаквал от нея закрила), а от лековерното поведение на колегите ми народни представители. Веднъж гласуват за мен, а сега, подведени от коварната загриженост на председателката, гласуват срещу мен. С вота си ми дават да разбера, че ме приемат повече като инвалид, отколкото като здрав и читав човек! „Ще им докажа! – заканвам се вътрешно. – Ще им докажа, че няма да плувам по течението на партийните идиотщини. Ще направя няколко самостоятелни проверки, като им дам пълна гласност, пък тогава ще видим кой кум и кой сват...“

Нора Ананиева бърза да изпълни задачата си докрай:

– Ние решихме (кои „ние“, не става ясно) да издигнем кандидатурата на другарката Ана Караиванова за председател на комисията...

Светва ми защо е това пренареждане на картите. Та Ана Караиванова е много по-удобна от мен. Със следственото дело по пожара на Партийния дом тя поне е доказала, че умее „да слушка и да папка“. А пък аз, откакто съм в политиката, все се заяждам с лидерите си. На един пленум дори си позволих откровението да предложа всички бивши членове и кандидат-членове на Политбюро на ЦК на БКП да бъдат махнати от ръководството на обновяващата се БСП. Казах, че те излъчват някаква особена застояла миризма, и с това си навлякох омразата на плеяда партюкрати...

---

* По свидетелството на ловешкия журналист Митко Димитров, който се е промъкнал в това почти закрито съвещание на стопанския актив.

Нора Ананиева чете кадровата справка на „другарката Ана Караиванова“. Уверява групата ни, че като прокурор ще може професионално да отсява нарушенията от престъпленията. Ще може също така да синтезира анкетите на комисията и да предложи промени в Наказателния кодекс, за да стане борбата срещу корупцията по-ефективна.

Под бълбука на гласа ѝ умът ми се понася към площадните безчинства непосредствено след 10 ноември. Митингът на интелектуалците дисиденти пред храм-паметника „Св. Александър Невски“. Митингът на БКП на площад „Девети септември“. Пъстрият къмпинг около фонтана между Партийния дом, Президентството и Археологическия музей, наречен ГРАД НА ИСТИНАТА, вписал в своите регистри хора с утежнена политическа съвест. Нощните бдения на Христофор Събев. Истеричните кръсъди на Георги Марков за седесарските шутове. Цялата разприщена енергия на порива за свобода и демокрация.

В паметта ми се появява и Любомир Собаджиев, яхнал като каубой необузданата стихия на улицата, и отец Амбарев, превърнал в параклис една автомобилна каравана. Виждам и чувам яловите спорове във Великото народно събрание около процедурата по изслушването на Тодор Живков. В ушите ме блъскат безкрайните подстрекателски речи в парламента на съветския възпитаник Стоян Ганев, който в качеството си на министър на външните работи се преселва в САЩ. На този размирен фон, като мита за раждането на Афродита, бавно изплува Пламен Станчев, навлякъл войнишки шинел, препазал националното знаме, демонстративно готов да се самозапали, ако не се премахне петолъчката от пилоната на Партийния дом!*

Пламен Станчев не се самозапалва, въпреки ритуалните приготовления. Но склонността му да се жертва възбужда духовете. Призивите на Радой Ралин и Йосиф Петров по телевизията „да спасим младия живот“ изпълват площада с разярвен народ. Министър-председателят Андрей Луканов по това време е в чужбина. Президентът Желю Желев е в черноморската резиденция на Свети Константин. Единствен вицепрезидентът Атанас

---

* Години подир това на една пресконференция Пламен Станчев ще се изповяда, че през цялото време на шоуто му с мнимото самозапалване е умело манипулиран. Но няма да сподели кой е манипулаторът.

Семерджиев идва пред Партийния дом и се мъчи да успокои топката.* Но, разбира се, това не му се удава...

Вихрушката от спомени се завърта около пожара. Озверени от злоба лица с метални пръти рушат павилиончето пред клуба на БСП. Няколко мъже се мъчат да разбият порталната врата. Други се катерят по первазите на прозорците, чупят стъклата и хвърлят факли в стаите. Появяват се пушеци и отблясъци. А след тях и огнени езици. На червеното зарево мефистофелски се подсмивват лицата на депутати от СДС.

По стъклата на горните етажи пробягват сенки. Някои прозорци с трясък се отварят и оттам летят надолу телевизори, компютри, принтери, факсове, телефони и ПАПКИ С ДОКУМЕНТИ. Човек има чувството, че се е върнал в тъмните векове, когато господстват варварството и вандалщината.

И тогава, и днес се питам, защо пожарът избликва едновременно на партера и на последния етаж? Но задоволителен отговор не мога да намеря. Отговор не дава и следствието, водено под зоркото прокурорско око на Ана Караиванова.

Ясно ми е, че следственото дело (№ 53/90) има дълъг език (събрано е в 81 тома) и къс ум. (То не дава отговор на най-важните въпроси.)

Разсъждавайки по него, все повече се убеждавам, че никога няма да се добера до истината. Погромът над Партийния дом е запечатан върху стотици фотоленти и видеофилми. Камерите са заснели почти всичко, което става вън и вътре в сградата. Много от подпалвачите са хванати в близък план. Има и хиляди свидетели. Но следствието не се хваща да разплете цялата истина. Да се разчита на него е все едно да се разчита на гвоздей, забит в гнила дъска!

Спомням си и извънредното заседание на Висшия съвет и парламентарната група на БСП, свикано веднага след пожара. На него Александър Лиллов говори за появата на организирана озлобеност в обществото:

– На сцената изскачат нови сили. Силите на крайния политически екстремизъм. Подпалването на Партийния дом е начало. Ще има и палежи на къщи. Замисля се физически разгром на

---

* През 1997 г. Атанас Семерджиев издава книгата си „Лято'90, ПОЖАРЪТ“, в която от своя гледна точка подробно описва разигралите се събития около запалването на Партийния дом.

партията, на нейните кадри и членове. Опасността се отнася и за всички истински демократични сили.

Депутатът Иван Кръстев, началник на Окръжното управление на МВР в Сливен, нагнетява обстановката. През почивката дава съвети на участниците как да се предпазят от евентуални нападения. „Добре е всеки да се снабди с паралитичен спрей и да го използва при нужда.“ Повечето приемат съветите му полунашега, полунаистина. А някои направо си глътват езиците от страх.

Още много спомени връхлитат съзнанието ми. Примесват се и с много въпроси, отговор на които не е даден и до днес. Явно е предоставено на историята да прецени тогавашните събития...

Нора Ананиева предлага да се гласува предложението ѝ за председател на Комисията по корупцията да бъде издигната кандидатурата на Ана Караиванова.

– Мнозинство! Приема се – отбелязва тя, като плъзга бърз поглед по редиците на заседаващите.

По същото време заседава и парламентарната група на СДС. Как протичат дебатите ѝ, не зная. Вероятно и там е имало интересни ситуации. От медиите научавам, че кандидатурата на Иван Костов е отпаднала. На нейно място е издигната кандидатурата на Владислав Даскалов...

ИЗ НЕРЕДАКТИРАНАТА СТЕНОГРАМА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

17 септември 1993 година

Председателят Александър Йорданов: Пристъпваме към предложенията на парламентарните групи. Съюзът на демократичните сили предлага Владимир Джаферов, Васил Гоцев и Владислав Даскалов. БСП да даде своите предложения.

Николай Камов: Нашите кандидати са Ана Караиванова, Георги Тамбуев и Юри Борисов. Бих искал да предложа и нашата кандидатура за председател на комисията – народната представителка Ана Караиванова.

Председателят Александър Йорданов: Движението за права и свободи представя Исмаил Исмаил. Новият съюз за демокрация кого представя?

Красимир Найденов: Парламентарната група Нов съюз за демокрация представя г-н Марин Маринов.

Председателят Александър Йорданов: Кой ще бъде независимият кандидат?

Руслан Семерджиев: От името на независимите депутати предлагаме Петко Гинев Петков.

Председателят Александър Йорданов: Моля да гласуваме.

Той чете имената на всички кандидати, но пропуска името на независимия Петко Гинев. Обяснява: „Проблемът е, че независимите депутати не са конституирани като парламентарна група. При тях няма структура, която да вземе решение.“ Стефан Савов веднага предлага независимият кандидат да бъде Константин Аджаров или Георги Марков. Аспарух Панов пък предлага Емил Бучков. Възниква спор – може ли депутат от една парламентарна група да предлага депутат от друга парламентарна група. Димитър Михайлов казва, че не може, защото се нарушавала процедурата. Константин Аджаров пък казва, че може. „Всеки в тази зала може да стане и да предложи който и да било депутат от която и да било парламентарна група.“ Нора Ананиева се обажда от място, че предложенията на Савов и Панов целят само едно – да увеличат квотата на СДС в комисията! Мирослав Дърмов констатира, че ситуацията е доведена до абсурд. „Струва ми се, че не е необходимо да правим групата, която се е обявила за независима, на малоумна.“ Най-накрая споровете завършват с гласуване. Печели кандидатурата на Петко Гинев.

Председателят Александър Йорданов (съобщава приетия състав на комисията): Направено е предложение за председател да бъде избрана госпожа Ана Караиванова. Има ли други предложения?

Стефан Савов: Нашето предложение е председател на комисията да бъде Владислав Даскалов. Той не е обвързан с нищо в изпълнителната власт. Мисля, че колегите му, особено от Законодателната комисия, имат впечатления от коректната му работа. Що се отнася до г-жа Караиванова, аз бих казал с всичките уважения към нея, че е била доста дълго прокурор по време на тоталитарната власт. Доколкото знам. (Шум в залата.) Така е! Вижте, недейте да викате! Проверете дали е така! Така е! И при това положение ние не бихме се съгласили един такъв човек да застане начело на тази комисия.

Председателят Александър Йорданов: Други предложения няма. Гласуваме първо предложението за г-жа Ана Караиванова. Моля режим на гласуване.

Гласували 195 народни представители, за 105, против 82, въздържали се – 8.

Г-жа Ана Караиванова се избира за председател на комисията. Предстои да изберем секретар. Моля, г-н Савов, да направите вашите предложения.

Стефан Савов: Нашето предложение в такъв случай е секретар да стане Владислав Даскалов. Но, г-н Председателю, без да искам да се прави проверка, погледнете колко хора има в залата! Групата на БСП не е 93-ма. В този парламент се гласува само с карти, а не с живи хора. Г-н Захариев, ако ще да доведете тук целия Славянски университет, пак няма да се съберат 93 души.

Председателят Александър Йорданов: Господин Савов, вие искате преди следващото гласуване...

Стефан Савов: Нищо не искам. Казах изрично, че не искам никаква проверка. Просто констатирам факта.

Николай Камов: Би било добре, преди да брои лявата част на залата, господин Савов да преброи дясната част. Според това преброяване вие ще установите, че имате 48 души, а не 69, както се появи на таблото. От името на Парламентарния съюз за социална демокрация предлагаме за секретар на комисията кандидатурата на народния представител Марин Маринов. (Протести отдясно.)

Председателят Александър Йорданов: Други предложения? Заповядайте, господин Савов.

Стефан Савов: Досега във всички комисии винаги е имало някакво равновесие. Обаче не може сега да се предлага човек от една група, която не се знае от колко души е въобще. Защото тази група не съществува. Моите уважения към господин Марин Маринов. Нямам нищо против него, обаче той участва в една група от пет души. Те дори не са и независими. Те не са и група... Вижте, трябва да има симетрия. Аз мисля, че БСП ще промени своето становище и ще приеме за секретар един представител на СДС. Това е съвсем нормално.

Марин Маринов: Правя си самоотвод. Все пак би трябвало секретар да бъде излъчен от СДС. Благодаря ви.

Златка Русева: Парламентарната група на СДС иска половин час почивка във връзка с разискванията, за да си преосмисли позицията. Ще се съберем в зала „Изток“.

Председателят Александър Йорданов: Давам половин час почивка. (Звъни.)

След почивката *Стефан Савов* продължава да говори за необходимата симетрия. „Би трябвало, когато председателят на

една комисия е от БСП, секретарят да бъде от СДС. И обратно. Така че подновявам предложението си...“

Председателят Александър Йорданов: Гласуваме предложението за секретар на комисията да бъде избран господин Владислав Даскалов. Моля, гласувайте.

Гласували 177 народни представители, за – 111, против – 12, въздържали се – 54. Предложението се приема.

VIII

След едно пленарно заседание на парламента Ана Караиванова ми предлага да си тръгнем заедно. И без това пътуваме в една посока – тя към „Младост 1 А“, аз към „Младост 2“. Искала да се посъветва за организацията на работата на Комисията по корупцията.

Във фойето на източния вход, където са електронните съгледвачи, висок млад мъж, с атлетично телосложение, скача пъргаво и с ръка ѝ сочи мястото към изхода. На улицата изтичва пред нея, спира се до една кола и с услужливо движение отваря вратата:

– Госпожо Караиванова, заповядайте!

Ана Караиванова видимо се притеснява. Едва не се спъва в прагчето. Личи, че още не е свикнала с персоналното внимание. Все пак успява да се разположи на задната седалка.

Сядам до нея и с любопитство наблюдавам атлетичния мъж. Той затваря вратата без трясък и чевръсто заема мястото до шофьора. Извързва глава към нас в очакване.

– „Младост“ – отронва Ана Караиванова...

Докато колата заобикаля Народното събрание и се влива в потока от автомобили по Цариградското шосе, Ана Караиванова споделя, че вече е успяла да уреди някои битови въпроси за работата на комисията. Издействала е щат за секретарка и за експерт. Получила е и две стаи в президентството – едната за неин кабинет, а другата – за съхраняване на документацията. „Ще ползваме обща заседателна зала заедно с Комисията по националната сигурност. Но няма да си пречим. Ще заседаваме по предварително уточнен график.“

Кой знае защо, тя не казва нищо за предоставянето ѝ на пер-